

A Fővárosi Ítéltábla a Komáromi és Körmendi Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű, a személyesen eljáró II. rendű felpereseknek a Kovács K... Ügyvédi Iroda által képviselt Magyar Nemzeti Vagyongazdálkodó Zártkörűen működő Részvénytársaság (1133 Budapest, Pozsonyi út 56.) alperes ellen szavatossági igény érvényesítése és kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. április 24. napján kelt 12.G.40.831/2011/70. számú ítélete ellen az I. rendű felperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy mellőzi a II. rendű felperes egyetemleges fizetési kötelezésére vonatkozó rendelkezést.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 800.000,- (Nyolcszázezer) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt 2.500.000,- (Kettőmillió-ötszázezer) Ft másodfokú eljárási illetéket fizessen meg az államnak, az adóhatóság felhívására.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint 1994. április 27-én adásvételi szerződés jött létre az alperesi jogelőd Állami Vagyongazdálkodás mint eladó, valamint a felperesi jogelőd ... Ipari és Kereskedelmi Kft. mint vevő, valamint az Első ... Rt. mint a szerződés tárgyát képező eszközök átadója között a Budapest XI. kerület H.... út 49-51. szám alatt, a Vecsés S.... út 53. szám alatt és a Nagykáta, K... utcában található ingatlanokra, továbbá az ingatlanokban található berendezésekre és gépekre. Az ingatlanok értékesítésére pályázati kiírás útján került sor azzal, hogy a vevő az ingatlant megtekintett állapotban vette meg, illetőleg az adásvételi szerződés megkötését egyeztetés előzte meg. A pályázati kiírás, illetőleg a tényleges értékesítés között eltelt időre, valamint az ezen idő alatt bekövetkezett állagromlásra tekintettel a felperesi jogelőd árcsökkenés figyelembevételét kezdeményezte, amelyről a szerződő felek 1994. április 1-jén emlékeztetőt vettek fel. Az eladó 1994. április 14-én az állagromlás miatti vételár csökkentését elutasította, ugyanakkor az 1.050.000.000,- Ft vételárból 50.000.000,- Ft árendaménnyt biztosított azzal, hogy ezt az 50.000.000,- Ft-ot a vevőnek a malom folyamatos üzemét biztosító gabonavásárlásra kell fordítania. A szerződés 8.1. pontjában az került rögzítésre, hogy figyelemmel arra, hogy a vevő az eszközöket megtekintett és használt állapotban vásárolta meg, illetőleg figyelemmel az eladóval kapcsolatos ismeretei tartalmára és jellegére, az eladóval szembeni kellékszavatossági igényéről lemond.

Az adásvétel tárgyát képező ingatlanok birtokba adására 1994. júniusában került sor, amelyek olyan rejtett hibákat tartalmaztak, mely hibákat az üzemeltetőnek ismernie kellett, azonban a vevő megtekintés útján azt nem észlelhette: a budapesti telephelyen az irodaépület földszint alatti földemén téglakimozdulások voltak tapasztalhatók, ugyanitt a silók tetőszigetelésének hibája állt fenn, mivel a malomépület tetőszigetelése is hibás volt; a vecsési telephelyen a lisztraktár tetőszigetelésének hibája állt fenn. Az adásvételi szerződés a fizetési feltételek megváltoztatása

miatt 1994. június 6-án módosításra került.

A felperesi jogelőd 1994. júliusában magánszakértői véleményt szerzett be az ingatlan értékére, illetőleg állagára nézve. Erre tekintettel az 1994. augusztus 19-én kelt levelében a felperesi jogelőd vevő az alperesi jogelőd eladóhoz az állagromlás, illetőleg a karbantartás elmaradása miatt 159.740.259,- Ft összegű igénnyel fordult. 1995. január 12-én újabb magánszakértői vélemény beszerzésére került sor a szigetelés állapotával kapcsolatban a felperesi jogelőd megrendelésére, majd a ... és Társa Kft. 1995 áprilisában ingatlan értékforgalmi becslést végzett. A **Zs... & Cs....** -féle magánszakértői vélemény 1996. január 23-án a zárófödémrel kapcsolatban tartalmazott megállapításokat. Ugyancsak a felperesi jogelőd megrendelésére 1996. január 27-én **M. A.** magánszakértői véleményében az épület statikai állapotát mérte fel, vizsgálva a födém szintet, illetőleg annak hibáit is. A ... és Társa Kft. második magánszakértői véleményében 1996 szeptemberében az ingatlan értékére vonatkozóan adott becslést.

A felperes az elsőfokú bíróságra 1996. július 27-én benyújtott, majd módosított keresetében az alperest 148.959.000,- Ft, ennek 1994. július 13-tól 2001. december 31-ig a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő, 2002. január 1-től 2004. december 31-ig évi 11 %, míg 2005. január 1-jétől a kifizetésig a Ptk. 301/A. §-ában meghatározott mértékű késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Elsődleges jogcímként hibás teljesítés miatti szavatossági igényt, másodlagos jogcímként a hibás teljesítéssel okozott kártérítést jelölt meg.

Az elsődleges keresete jogalapjaként arra hivatkozott, hogy az épületekben rejtett hibák voltak, amely hibákról a jogelődje nem tudott, illetőleg amely hibák az elmaradt karbantartásból erednek. Szavatossági igényét úgy érvényesítette, hogy az alperesi jogelődöt 1994. augusztus 19-én, majd 1995. február 8-án javításra felhívta. A hibát **M. A.** , valamint a **Zs... és Cs...**-féle magánszakértői véleményekből, azaz 1996 januárjában ismerte meg, mely időpontot követő hat hónapon belül a követelését a perben érvényesítette. A felek közötti levelezés tartalma alatt az elévülés nyugodott, a folyamatban lévő egyeztetésre figyelemmel.

Az adásvételi szerződés 8.1. pontjával kapcsolatban állította, hogy a kellékszavatossági jogról való lemondás semmis, mivel az nem ellenérték fejében történt.

A másodlagos kereseti kérelme az általa állítottan megfizetett kijavítási költség mint a hibák miatt felmerült kára megtérítésére irányult.

Az alperes az ellenkérelmében a felperesek keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalásukat kérte.

Elsődlegesen az I. rendű felperes perbeli legitimációját vitatta, mivel a Budai **H....** Kft., illetve a II. rendű felperes közötti engedményezés semmis, annak jóerkölcsbe ütközése miatt, mivel fedezetelvonó jelleggel került sor ezen szerződés megkötésére.

Az elsődleges kereseti kérelem elutasítását érdemben egyrészt azért kérte, mert a szerződő felek az adásvételi szerződés 8.1. pontjában a kellékszavatossági igény érvényesíthetőségét kifejezetten ellenérték fejében kizárták; másrészt ezen igény elévülésére tekintettel, mivel a felperesi jogelődnek az általa legelőször beszerzett magánszakértői véleményből ismernie kellett a hibát. Előadta, hogy a felek közötti levelezés anyagából kitűnően már az adásvételi szerződés aláírása előtt is ismerte a felperesi jogelőd az épület állapotát, illetőleg az állag miatt próbált is vételárendeményt elérni. Hivatkozott továbbá arra, hogy az eladó által átadott építményeknek, illetőleg eszközöknek nincs rejtett hibája, az épület és az eszközök állaga szemrevételezéssel megállapítható volt. Az adásvételi szerződés 3.2. pontja rögzíti, hogy a vevő megtekintett állapotban vette át az ingatlant, illetőleg a 4.1.3. pont azt, hogy a vételárban való megállapodásnál ez az állapot figyelembe vételre került.

A másodlagos kereseti kérelemmel kapcsolatban a fentiekén túl hivatkozott arra is, hogy az alperesi jogelődnek az épület esetlegesen fennálló rejtett hibáiról nem volt tudomása, mert az épület üzemeltetője erről az alperesi jogelődöt nem tájékoztatta.

A Fővárosi Törvényszék a 2014. április 24-én kelt 12.G.40.831/2011/70. számú ítéletével az I. rendű felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg az alperes részére 15 napon belül 3.540.000,- Ft perköltséget. Megállapította, hogy a felperesek a felmerült perköltségüket maguk kötelesek viselni. Kötelezte az I. rendű felperest, hogy fizessen meg külön felhívásra az állam javára 7.000,- Ft fellebbezési illetéket.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy az engedményezési szerződést a korábbi, a jogutódlást jogerősen megállapító végzésre is figyelemmel érvényesnek tekintette és megállapította, hogy az I. rendű felperes szerződésszegésre hivatkozással a saját nevében szavatossági igényt és kártérítési követelést is érvényesíthet.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a szerződés 8.1. pontja nem igazolta az alperes azon állítását, hogy a kellékszavatosság kizárása ellenérték fejében történt. A felek közötti levelezés tartalma az 50.000.000,- Ft összegű árendegedmény és a vételárnak kárpótlási jeggyel történő fizetése nem hozható kétséget kizáróan összefüggésbe a kellékszavatossági jogról való lemondással, annak ellentételezésével. A felelősség kizárásáért járó ellenértéknek és annak ilyen szerepének egyértelműen ki kell derülnie az adott szerződéses kikötésből, vagy ennek hiányában a felek egyértelmű megállapodásából. Ennek igazolása hiányában az alperes megalapozatlanul hivatkozott a kellékszavatossági jog kizárására.

Ezt követően az elsőfokú bíróság az alperes elévülési kifogását vizsgálta a felperes szavatossági igényével kapcsolatban.

Megállapította, hogy az I. rendű felperes által hivatkozott hibák bekövetkezésének időpontja az épület átadás-átvételének az ideje, mivel az I. rendű felperes által hivatkozott értékcsökkentő tényezőknek, illetőleg a kijavítás szükségességének ekkor kellett fennállnia. Az elsőfokú bíróság a felperesi jogelőd által az alperesi jogelődhöz írt 1994. április 5-i levél tartalmából azt is megállapította, hogy a felperesi jogelőd az épület hibáival, annak kedvezőtlen műszaki állapotával ekkor általánosságban már tisztában volt. Az 1994. júliusában beszerzett magánszakértői vélemény az épület állagára vonatkozik azzal, hogy az ingatlan becsülhető értékét is tartalmazza. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperesi jogelőd ekkor az általa a perben hivatkozott hibákkal tisztában volt. Ezt támasztja alá az 1994. augusztus 19-i felperesi jogelődi levél is, amelyben az állagromlás miatt 159.740.259,- Ft összegű igényt kívánt érvényesíteni. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint 1994. júliusához képest a vevőnek a három hónapon belül lehetett volna érvényesítenie az igényét. Az egységes joggyakorlat értelmében e három hónapos igényérvényesítési határidő nem elévülési jellegű, annak nyugvása megállapításának nincs helye, illetőleg az igényérvényesítés nem felszólítást, hanem a bíróság előtti igényérvényesítést jelent. Mindezen túlmenően megállapította, hogy a felperes a zárófödémre vonatkozó és csak a színtráépítés szempontjából jelentőséggel bíró 1996. januári szakvélemények kézhezvételét követően is elmulasztotta a három hónapos határidőn belül a bíróság előtti igényérvényesítést. Az I. rendű felperes nem adott elő konkrétan olyan körülményt, amely miatt az alperes az elévülési kifogása kapcsán a saját felróható magatartására hivatkozna. A felperesi oldal nem hivatkozott az alperes hibájából elhúzódó tárgyalásokra, illetőleg az egyes egyeztetések konkrét időpontját nem jelölte meg. Mindezen túl a hiba 1994. nyarán történt észleléséhez képest a két évvel később történő peresítés olyan tartalmú mulasztás, amelyre tekintettel a folyamatban lévő egyeztetésre való hivatkozás nem lehet megalapozott. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I. rendű felperes szavatossági igénye elévült, ezért az elsődleges keresetet elutasította.

Mivel az ingatlan megtekintett állapotban került eladásra, ezért az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az I. rendű felperest elsősorban annak igazolása terhelte, hogy az általa a perben hivatkozott hibák olyan jellegűek, amelyeket a megtekintés útján kellő gondosság tanúsítása mellett nem észlelhetett. Ugyanakkor az alperesnek, a fentiek szerinti kimentési lehetőségére is figyelemmel, nem áll fenn ebben az esetben sem a kártérítési felelőssége, ha a hivatkozott hibák olyan jellegűek,

amelyeket az alperesi jogelődnek szintén ismernie kellett volna. Az elsőfokú bíróság **M. Gy.** igazságügyi szakértői véleménye, illetőleg annak szóbeli kiegészítése alapján egyértelműen megállapíthatónak találta, hogy az I. rendű felperes által hivatkozott statikai, állékonysági hibák nem valósak, azok ténylegesen nem állnak fenn. Az igazságügyi szakértő mindemellett karbantartási hiányosságot sem igazolt. A szakértő megállapítása szerint a felperesi jogelőd az épület megtekintése után sem lehetett tisztában a következőkkel: a budapesti ingatlanon az irodaépület földszint alatti földmémén a téglakimozdulások, a silók tetőszigetelésének hibája, a malomépület tetőszigetelésének hibája, illetőleg a vecsési lisztraktár tetőszigetelésének hibája. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes kártérítési felelőssége csak a szakértő által megállapított négy hibajelenség esetén állhatna fenn. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság figyelemmel volt az igazságügyi szakértő azon szóbeli véleményére, hogy ezeket a hibákat nem az alperesi jogelődnek, hanem az épület tényleges üzemeltetőjének kellett ismernie, ugyanakkor feltételezte, hogy az üzemeltető ezeket a hibákat az alperes tudomására hozza. Az alperes ezt a perben vitatta, ezért a felperest terhelte annak igazolása, hogy az üzemeltető részéről a tájékoztatás adása megfelelően megtörtént, ezért az általa fel nem ismerhető hibákkal az alperesi jogelődnek tisztában kellett lennie. Mivel a felperes erre vonatkozóan bizonyítást nem ajánlott fel, ezért ez a körülmény tisztázatlan maradt. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az üzemeltető felelőssége nem egyezik meg a vagyonkezelőnek a jelen perben fennálló felelősségével, ezért azt találta megállapíthatónak, hogy e hibák rejtett jellegére tekintettel azokról sem az alperesi jogelőd eladónak, sem a felperesi jogelőd vevőnek nem lehetett tudomása, ezért ezen hiányosságok vonatkozásában az alperesi jogelőd úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható és mindezekre tekintettel a felperes kártérítési igényét is elutasította.

Az igazságügyi szakértői vélemény az I. rendű felperes által hivatkozott költségek közül csak 7.105.014,- Ft javítási költséget mint kárösszeget talált elfogadhatónak azzal, hogy emellett az írásbeli szakértői vélemény azt a megjegyzést tartalmazta, hogy egyéb reális javítási költség a takart szerkezeteknél szakértői módszerekkel még csak nem is becsülhető. Ehhez képest szóbeli nyilatkozatakor ezzel ellentétesen azt az előadást tette, hogy az adott hibákra vonatkozó javítási költség értéke megbecsülhető lehet. Ennek megállapítására azonban a felperesnek nem volt indítványa. Ez pedig azt jelenti, hogy a jogalap megalapozatlanságán túlmenően az összecszerűség is csak 7.105.014,- Ft mértékben lehet igazolt a szakértői vélemény alapján.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok közül kirekesztette **Sz. B.** szakértő véleményét, mivel a mezőgazdasági képzettséggel rendelkező szakértő építészeti szakkérdésben foglalt állást, amelyre nincs kompetenciája. Ezen túlmenően a szakértő úgy állapította meg 124.029.770,- Ft indokolt javítási költséget, hogy ezen összeg nagyobb része, 81.686.896,- Ft a szakértői véleményből, annak kiegészítéséből, valamint a szakértő szóbeli előadásából is kitűnően kétséges. Mindemellett az elsőfokú bíróság elfogadta a szakértő álláspontját a korábban beszerzett magánszakértői véleményekkel kapcsolatban, illetőleg azok felhasználhatósága tekintetében. Ebből a szempontból egyes szakértői megállapítások egybevágnak az igazságügyi szakértő megállapításával, míg az iratok közt nem lelhető fel, de a korábbi magánszakértői véleményekben értékelt vizsgálatok anyagát az igazságügyi szakértő vélemény fel tudta használni.

Az elsőfokú bíróság a fentiekre tekintettel mellőzte az I. rendű felperesnek **Sz. B.** szakértő vélemény kiegészítésére és a szakértő szóbeli meghallgatására, illetőleg a kirendelt igazságügyi szakértő tanúként történő meghallgatására tett indítványát, kompetencia hiányában.

Ugyancsak mellőzte a felperesi oldalról **K. V.** és **Sz. S.**, míg az alperesi oldalról dr. **H.-Sz. J.**, **H. E.**, **K. Sz.**, **M. K.** és **T. É.** tanúkenti meghallgatására tett indítványt, figyelemmel arra, hogy a perbeli kérdés szakkérdés volt, amelynek eldöntése igazságügyi szakértői kompetenciába tartozik, illetőleg nem volt olyan, a felek által megjelölt tanúval igazolandó tényállítás, amelyre vonatkozóan ennek a bizonyításnak helye lett volna.

Mellőzte a felperesnek **M. Gy.** igazságügyi szakértő véleménye kiegészítésére vonatkozó

bizonyítási indítványát is elsődlegesen azért, mert az I. rendű felperes az ehhez szükséges díjelőleg letétbe helyezését nem vállalta az erre vonatkozó felhívás után, valamint az általa megelőzőleg kért munkaterv elkészítésének előre látható költségeit sem előlegezte meg. Minderre tekintettel helyszíni szemle tartására sem kerülhetett sor az igazságügyi szakértő által, ugyanakkor a szakértő elmondása szerint az eltelt hosszú időre tekintettel a helyszíni szemlétől nem várható olyan eredmény, amely a szakértői vélemény megváltoztatását eredményezhetné. Mellőzte a szakértői vélemény kiegészítése iránti indítványt azért is, mert álláspontja szerint a szakértő a kérdésekre adott válaszát megindokolta, azok indokolt szakmai következtetés eredményei, az elsőfokú bíróságnak azokkal kapcsolatban további aggálya nem merült fel. Az I. rendű felperesnek a 2013. november 14-i tárgyalási napon lehetősége volt a szakértői vélemény általa állított ellentmondásosságait a szakértő meghallgatása útján tisztázni.

Mivel a keresetet elutasította, ezért a pervesztes felperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperesi perköltségek viselésére is kötelesek.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a keresetnek megfelelően az alperes marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta fel teljes körűen a tényállást, ezért ítélete megalapozatlan, illetve a feltárt tények alapján helytelen jogi következtetésre jutott.

Az elsődleges kereseti kérelmének elutasításával kapcsolatban előadta, hogy a 2012. június 1-jei előkészítő iratában részletesen nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy a hibákat mikor észlelte, azokat mikor jelezte a felperesi jogelődnek, illetve ezekhez képest milyen tartalmú egyeztetések történtek a felek között. A felperesi jogelőd V. S. szakvéleménye alapján 1994. júliusában észlelte a perbeli ingatlanok hibáit, amelyekről 1994. augusztus 19-én, majd 1994. november 4-én kelt leveleiben tájékoztatta az alperesi jogelődöt. A felperesi jogelőd megkereséseire az alperesi jogelőd 1994. december 12-én kelt levelében független igazságügyi szakértő bevonására tett javaslatot. Ezt követően a felperesi jogelőd 1995. február 8-án és 1995. április 18-án ismételtan előterjesztette a szavatossági igényeit az alperesi jogelődnek. Az alperes a felperesi szavatossági igények alapján az Igazságügyi Műszaki Szakértői Intézet véleményének beszerzésére tett javaslatot. Hivatkozva a BH 1988/40 számú eseti döntésre, Ny. L. 1995. május 29-i nyilatkozatára, az alperesi jogelőd igazgatótanácsának 1995. május 26-án előterjesztett két döntési javaslatára, valamint az alperesi jogelőd 1996. április 9-én kelt nyilatkozatára előadta, hogy a felek között a hibák feltárása miatt folyamatos egyeztetések történtek, melynek során a felperesi jogelődnek járó szavatossági igény nagyságának megállapítása céljából szakértőt kértek fel, ezért a szakértői vizsgálat eredményének közléséig a szavatossági igény elévülése nyugodott (BDT 2004/1057).

A másodlagos kereseti kérelem körében előadta a Pp. 3. § (3) bekezdésére hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróságnak tájékoztatnia kellett volna a felperest arról, hogy az üzemeltető tájékoztatta az alperesi jogelődöt a perbeli ingatlan állapotáról, mivel az elsőfokú bíróság ebben a körben nem tájékoztatta a felperest a bizonyítási teherről, ezért a bizonyítás sikertelenségéhez fűződő jogkövetkezményeket sem alkalmazhatta volna alappal a felperessel szemben.

A Legfelsőbb Bíróság Gf.IV.33.076/1998/6. számú, a megelőző eljárásban hozott hatályon kívül helyező végzésének megállapítása szerint a felperes alappal érvényesítheti a szerződésből eredő szavatossági jogait az alperessel szemben, amely független az üzemeltető részéről adott tájékoztatás tartalmától. Idézve M. Gy. igazságügyi szakértő 2013. november 14-i tárgyaláson tett nyilatkozatát, előadta, hogy sem a Legfelsőbb Bíróság, sem az eljáró szakértő nem tett különbséget az eladó és az üzemeltető személye között abban, hogy miként áll fenn a szavatossági felelősségük. A szakértői nyilatkozatból kitűnően a felperesi jogelődnek sem lehetett rálátása arra, hogy az üzemeltető a perbeli ingatlan állagával kapcsolatban miről tájékoztatta az alperest mint eladót.

A Legfelsőbb Bíróság végzésében arra is rámutatott: „Ha a felperes a hibás teljesítés tényét bizonyítani tudja és a szerződésszegésért való felelősségét az alperes érvényesen nem zárta ki,

szavatossági jogait érvényesítheti."

A perben kirendelt szakértői vélemény azt támasztja alá, hogy az alperes hibásan teljesített, melyre alapítva a felperes 7.105.014,- Ft összegű szavatossági igényt érvényesíthet.

Valótlan az az ítélet indokolásában szereplő megállapítás, hogy az I. rendű felperesnek nem volt indítványa arra, hogy **M. Gy.** igazságügyi szakértő becsülje meg a hibák kijavítási költségét. Erre vonatkozó indítványt előterjesztett minden egyes hiba vonatkozásában.

Sz. B. szakvéleményének kirekesztésére vonatkozó indokolás nem kellően megalapozott. A szakvéleményében foglaltak érdemben akkor is értékelendők, ha **Sz. B.** szakképzettsége kétségesse válik, különösen azon tételek esetében, melyet **M. Gy.** igazságügyi szakértő nem vizsgált és amelyek vonatkozásában az időmúlásra és az okirati bizonyítékok hiányára tekintettel a szakértői becslés módszerét tartotta alkalmazandónak.

Alaptalanul mellőzte az elsőfokú bíróság **Sz. B.** szakértő és az I. rendű felperes által megjelölt tanúk meghallgatását, mivel a szakkérdésre történő válaszadáshoz tényekre van szükség, ezen tények beszerzése tanúk meghallgatása útján lett volna lehetséges.

Valótlan az az állítás, hogy az I. rendű felperes nem helyezte letétbe a szakértő előzetes munkaterv elkészítésének költségeit, erre a banki ügyintézési hiba miatt jelentős késedelemmel, de még a berekesztés előtt és a per elhúzódását nem befolyásoló módon sor került. Ezt a letétbe helyezett összeget az elsőfokú bíróság nem erre a célra fordította, hanem abból egyenlítette ki a személyes meghallgatással kapcsolatos szakértői díjat, amit egyik fél sem indítványozott.

A helyszíni szemle tartása iránti kérelmét visszavonta, de az egyéb indítványait, így különösen az előzetes munkaterv készítésére irányuló és az elsőfokú bíróság által egyébként jóváhagyott indítványát nem.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogellenesen járt el, amikor az eljárási költség megfizetésére egyetemlegesen kötelezte az I. és a II. rendű felperest, mert nem mérlegelte azt, hogy a II. rendű felperes a perben ténylegesen a követelés engedményezését követően semmilyen formában nem vett részt.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes költségekben történő marasztalását.

Az elsődleges kereseti kérelem körében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes szavatossági igénye elévült, mivel az adásvételi szerződés megkötésekor hatályos Ptk. 308. § (1) bekezdése szerint a jogosult a teljesítéstől számított hat hónapos elévülési határidő alatt érvényesítheti szavatossági jogait. A bírói gyakorlat értelmében az igényérvényesítésen nem a hiba közlését, illetőleg a kötelezett felszólítását, hanem a per megindítását kell érteni, amely jelen esetben csak az elévülési határidő elteltét követően történt meg (BH 1992/187, BH 1999/15, BH 2004/237, Complex CD jogtár Ptk. 308. §-ához fűzött kommentárja). A felperesnek mindezekből következően a hibás teljesítés miatti szavatossági igényét legkésőbb a szerződéskötéstől számított hat hónapon belül, azaz 1994. október 26-val bezárólag kellett volna bírósági úton érvényesíteni a Ptk. 308. § (1) bekezdése értelmében. A felperes maga sem állított olyan új igénybejelentést, hibafelismerést, amelyre tekintettel határidőn belül került volna keresete benyújtásra. A felperes nem hivatkozhat alappal arra sem, hogy az igényét menthető okból nem tudta érvényesíteni, mert a keresetleveléhez csatolt szakvéleményekből legkésőbb az általa hivatkozott hibákat fel kellett ismernie.

Az I. rendű felperes fellebbezésében tett állításával szemben az elsőfokú bíróság a 2013. november 14-i tárgyaláson az általa hivatkozott körben kifejezetten tájékoztatta a bizonyítási teherről.

A felperesnek csak arra volt bizonyítási indítványa, hogy oldja fel a kirendelt szakértő azt az ellentmondást, amely szerint javítási költségként 7.105.014,- Ft-ot, míg **Sz. B.** 124.029.773,- Ft-ot állapított meg. Ezt a szakértő a 2013. november 14-i tárgyaláson megtette. Ezt követően az I. rendű felperes csak korábbi bizonyítási indítványát tartotta fenn, olyan bizonyítási indítványa nem

volt, amely arra vonatkozott volna, hogy mennyi az adott hibára vonatkozó javítási költség.

A felperesi előadással szemben az elsőfokú bíróság helyes indokolással rekesztette ki **Sz. B.** szakértői véleményét a bizonyítékok köréből, mivel megállapítható, hogy mint mezőgazdasági mérnök nem volt kompetenciája arra vonatkozóan, hogy építészeti szakkérdésben szakvéleményt adjon.

Ugyancsak helyes indokolással mellőzte az elsőfokú bíróság a felperesnek **Sz. B.**, valamint további tanúk meghallgatására vonatkozó indítványait, mivel az indítványozott tanúk a perben eldöntendő szakkérdésre nézve releváns nyilatkozatot nem tudtak volna tenni.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem előlegezte meg a szakértői munkaterv elkészítésének költségeit, amit a 2014. április 24-i tárgyaláson maga is elismert.

Az I. rendű felperes az alperes fellebbezési ellenkérelmére tett észrevételében az elévüléssel kapcsolatban hivatkozott a 2012. június 1-jén kelt előkészítő iratában foglaltakra, valamint arra, hogy a perindításig a felek közötti folyamatos egyeztetések miatt alappal bízhatott abban, hogy a jogvita peren kívüli megállapodással rendeződni fog.

M. Gy. igazságügyi szakértő tárgyaláson tett nyilatkozata és a Legfelsőbb Bíróságnak a megelőző eljárásban hozott határozata azt támasztják alá, hogy a felperesi jogelődnek csak arról volt tudomása, hogy az adásvételi szerződés tárgyát képező ingatlanokat nem az alperesi jogelőd, hanem a perben nem álló harmadik személy működtette.

Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítási teherre történő kioktatásával kapcsolatban előadta, hogy az ellentétben áll a Legfelsőbb Bíróság megelőző eljárásban hozott végzésében tett megállapításával, mert nem a felperesnek, hanem az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a vevő a szerződéskötéskor már ismerte a hibákat. **M. Gy.** igazságügyi szakértő tárgyaláson tett személyes nyilatkozata alátámasztja azt, hogy az alperesi jogelődnek tudomással kellett lennie a beázásról, amiből következően a felperes bizonyította az alperesi jogelőd ismeretét a hibáról.

Az elsőfokú bíróság tévesen rekesztette ki a bizonyítékok köréből **Sz. B.** igazságügyi szakértő véleményét, mert ebben az esetben a szakértőt fel kellett volna mentenie a megbízás alól.

Minden alapot nélkülöz az az alperesi hivatkozás, hogy a felperes 30.000,- Ft összegű átutalást ne teljesítette volna, mert az elsőfokú bíróság ebből az összegből biztosította az igazságügyi szakértő személyes megjelenésének a költségét.

Az I. rendű felperes fellebbezése érdemben nem alapos, míg a II. rendű felperes egyetemleges perköltség fizetésére kötelező részében alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, ugyanakkor érdemben helyesen jutott arra a következtetésre az elsődleges kereset elbírálása körében, hogy a szavatossági jogcímre alapított igény elévült, a kártérítés jogcímén előterjesztett másodlagos kereseti kérelmet az alperes felelősségének kimentésére tekintettel ugyancsak megalapozottan utasította el.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal egészíti ki.

Az 1994. április 27-én kelt szerződés 4.2. pontja szerint a vételár megfizetésének legkésőbbi határnapja 1994. június 15-e.

Kiegészíti továbbá a tényállást az I. rendű felperes fellebbezésében hivatkozott és az alperes ellenkérelmében nem vitatott 1994. november 9-én kelt alperesi jogelődnek szóló tájékoztató levéllel, valamint a felperesi jogelőd megkereséseire az alperesi jogelőd 1994. december 12-én kelt levelében adott válaszával, amelyben független igazságügyi szakértő bevonására tett javaslatot, valamint a felperesi jogelőd 1995. február 8-án ismételt előterjesztett szavatossági igény bejelentésével.

Az iratok között található 1998. február 8-án kelt felperesi jogelőd levelében az alperesi jogelődnek

a szavatossági igényét jelentette be azon rejtett hibákra, amelyek a szerződéskötés időpontjában nem voltak ismertek a számukra.

1995. május 26-án a Budai H.... Kft. szavatossági igény bejelentésével kapcsolatban az igazgatótanács részére előterjesztés készült, amelyben rögzítették, hogy az igazgatótanács 1994. december 21-i ülésén megtárgyalta a szavatossági és kárigényt és azt mind jogalapjában, mind összecszerúságában elutasította. Az igazgatótanács döntésének megfelelően független igazságügyi szakértőket - az Igazságügyi Műszaki Szakértői Intézetet és a ... és Társa Műszaki Gazdasági és Ingatlanbefektetési Kft.-t bízták meg a benyújtott szavatossági igény kivizsgálásával. A ... és Társa Műszaki Gazdasági és Ingatlanbefektetési Kft. a vizsgálatot elvégezte, a ... divízió piaci értékét 588.165.000,- Ft-ban állapította meg. Az igazgatótanács a kárigényt ismételten elutasította. A ... és Társa Kft. 1995. május 24-én korrekciót nyújtott be, amelynek értelmében a ... divízió forgalmi értékét 600-725.000.000,- Ft között tartotta reálisnak. Az igazságügyi szakértő véleményét, illetve korrekcióját figyelembe véve kétféle döntési javaslat előterjesztésére került sor azzal, hogy az ingatlan piaci értékét 725.000.000,- Ft-ban fogadja el az Állami Vagyongynökség és a különbözet kártérítési és szavatossági igényként a vevő felé kerüljön kifizetésre, a kártérítés módjában volt különbség a két variáció között.

Az így kiegészített tényállás alapján a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróságnak azon álláspontját, hogy a felperesi jogelődnek az 1996. június 27-én előterjesztett elsőleges keresete elévült.

A szerződéskötéskor hatályos Ptk. 308. § (1) bekezdése kimondja, hogy a jogosult a teljesítéstől számított hat hónapos elévülési határidő alatt érvényesítheti szavatossági jogait. A (2) bekezdés akként rendelkezik, hogy ha a jogosult igényét menthető okból nem tudja érvényesíteni - így különösen, ha a hiba jellegénél vagy a dolog természeténél fogva az (1) bekezdésben meghatározott határidőn belül nem volt felismerhető -, szavatossági jogait a teljesítéstől számított egy évig, tartós használatra rendelt dolog esetében három évig érvényesítheti. Ha a kötelező alkalmassági idő három évnél hosszabb, az igény érvényesítésére ez a határidő az irányadó. Ezeknek a határidőknek az elmulasztása jogvesztéssel jár.

A szerződéskötéskor hatályos Ptk. 326. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. A (2) bekezdés szerint, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül - egy éves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén pedig három hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból már egy évnél, illetve három hónapnál kevesebb van hátra. Ezt a rendelkezést kell alkalmazni akkor is, ha a jogosult a lejárat után a teljesítésre halasztást adott.

A Ptk. 327. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá a megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyezséget is - , végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést. A (2) bekezdés szerint az elévülés megszakadása, illetőleg az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból megkezdődik.

A Ptk. 326. § (1) bekezdésének rendelkezéséből következően az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés bírósági úton érvényesíthetővé válik, ez pedig a követelés esedékességének az időpontja. Szerződésen alapuló követelés esetén az esedékesség ideje a teljesítési határidő lejáratá.

A perbeli szerződés szerint a vételár kifizetésének határideje 1994. június 15. napja volt, míg az ingatlanok átadása 1994. június 13-tól kezdődött el. Mindebből következően az elévülés kezdő

időpontja 1994. június 16-a.

A felperesi jogelőd hivatkozott az elévülés nyugvására (Ptk. 326. § (2) bekezdés) és az elévülés félbeszakadására (Ptk. 326. § (1) bek.).

Az elévülés félbeszakadása körében a felperesi jogelőd 1994. augusztus 19-i levelére hivatkozott, amit a másodfokú bíróság azért nem fogadott el mint elévülést félbeszakító cselekményt, mert az kizárólag az állagromlással kapcsolatos igénybejelentés volt az alperesi jogelőd részére és erre alapította a vételár leszállítást. Az állagromlás viszont nem minősül szavatossági igénynek, az ingatlan állapotával a felperesi jogelőd a szerződés megkötését megelőzően tisztában volt, az 1994. április 1-jei emlékeztető szerint a felperesi jogelőd az állagromlásra tekintettel árcsökkentésre tett javaslatot. Az alperesi jogelőd 1994. április 14-i levele szerint az igazgatótanács az állagromlás miatti vételár csökkentést nem fogadta el, mivel az elvonás érvényes vagyoneértékelés alapján történt, a pályázat ennek megfelelően került kiírásra. Ugyanakkor a vételárat 50.000.000,- Ft-tal csökkentették azzal, hogy ezt az összeget a malom folyamatos üzemét biztosító gabona vásárlásra kell fordítani. A perbeli követelés elévülésének félbeszakítására ezért az 1994. november 4-i felperesi jogelődi levél alkalmas, ettől az időponttól az elévülés újra kezdődött.

A Ptk. 308. § (1) bekezdésében meghatározott 6 hónapos elévülési határidő - figyelemmel a követelés esedékessé válásának időpontjára - 1994. december 15-én lejárt, az elévülés 1994. november 4-i megszakítására tekintettel ez a határidő újra kezdődött. Az I. számú PGED II. pontjában részletesen kifejtettekben következően csak a teljesítéstől számított 6 hónapos elévülési határidő szakítható meg írásbeli felszólítással.

Ugyanakkor az elévülés nyugodott is, mivel a felperes - a perben beszerzett igazságügyi szakértő által megállapított - a rejtett hibákat csak a keresetlevél beadását megelőzően beszerzett szakvéleményekből ismerte meg. Az igényérvényesítés akadálya azonban ekkor már elhárult, mivel az ingatlan hibái a szakvélemények alapján ismertté váltak, ezért a Ptk. 326. § (2) bekezdéséből és az I. számú PGED II. pontjából következően még 3 hónapon belül a követelés érvényesíthető volt. Ez a 3 hónap azonban már jogvesztő határidő és ahogy arra több eseti döntés is rámutatott (BH 1999/15., 2004/237 BDT, 2004/1057) ezt nem lehet megszakítani, és az elévülés további nyugvása sem kerülhet szóba. Ez a határidő a jogszabály által a jogosultnak biztosított olyan türelmi idő, amely alatt az igényt mindenképpen bíróság előtt kell érvényesíteni, és nem elég a kötelezettnek küldött írásbeli felszólítás.

A perbeli esetben a követelés esedékessé válásától a szakvélemények megismeréséig a Ptk. 308. § (1) bekezdésében meghatározott 6 hónapos elévülési határidő - annak megszakítására is tekintettel - többszörösen eltelt, azonban a felperes a hibákat a szigeteléssel kapcsolatban az 1995. január 12-én, a fődémre vonatkozóan az 1996. január 27-én készült szakvéleményekből ismerte meg, eddig az elévülés nyugodott, és a felperesnek az adott hibára vonatkozó bíróság előtti igényérvényesítésre 3 hónap állt a rendelkezésére: a szigeteléssel összefüggésben 1995. április 12-én, a fődém hibáival kapcsolatban 1996. április 27-én járt le a jogvesztő határidő, ezért az 1996. június 27-i keresetindításra tekintettel a felperes követelése elévült.

Teljes egészében osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a felperes másodlagosan kártérítés jogcímén előterjesztett kereset elutasításának az indokait, azt a felperes fellebbezésére tekintettel az alábbiakkal egészíti ki.

A 2013. november 14-i tárgyaláson került sor **M. Gy.** igazságügyi szakértő meghallgatására, és

ekkor merült fel konkrétan az üzemeltető felelőssége. A szakértő meghallgatását követően az alperes jogi képviselője az eljáró bíró kérdésére úgy nyilatkozott, hogy az épület üzemeltetője az alperesi eladóval nem közölte, hogy az egyes épületek szigetelése hibás, amit a szakértő is rejtett hibaként megállapított. Ezt követően tájékoztatta az eljáró bíró a feleket, hogy a kimentés körében az alperes által állított nemleges tényre tekintettel a felperesnek kell azt igazolnia, hogy a szakértői véleményben megállapított, a vevő számára rejtett hibáról az alperesi eladónak az üzemeltető közlése alapján tudnia kellett, vagy igazolnia, hogy erről ténylegesen az alperes tudott.

Mindez pedig azt támasztja alá, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében rögzített tájékoztatási kötelezettségének teljes körűen eleget tett, ahogy arra az alperes a fellebbezési ellenkérelmében maga is helytállóan hivatkozott, ezért a bizonyítás sikertelenségéhez fűződő jogkövetkezményeket az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalakor alkalmazhatta.

A Legfelsőbb Bíróság Gf.IV.33.076/1998/6. számú végzésére való felperesi hivatkozás azért alaptalan, mert a felperes által a fellebbezésben idézett mondatot a szavatossági igény érvényesítésére tekintettel rögzítette a Legfelsőbb Bíróság. A Legfelsőbb Bíróság hatályon kívül helyezése folytán megismételt eljárásban terjesztette elő az alperes az elévülési kifogását, és az elsődlegesen szavatossági jog érvényesítése miatt előterjesztett keresete, annak elévülésére tekintettel került elutasításra, nem pedig azért, mert a hibás teljesítés tényét a felperes nem tudta bizonyítani.

A felperesnek a megelőző eljárásban csak szavatossági igényre alapított kereseti kérelme volt, míg a megismételt eljárásban a 2011. december 6-án tartott tárgyaláson adta elő a másodlagos keresetét, amely hibás teljesítéssel okozott kárra vonatkozott. A kártérítés törvényi elemeinek a bizonyítása: felperesi jogellenes, felróható magatartás, kár bekövetkezte, a felperesi jogellenes magatartás és a kár bekövetkezte közötti okozati összefüggés, míg az alperest a kimentés körében annak bizonyítása terhelte, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. **M. Gy.** igazságügyi szakértő a felperes igényéből négy hibajelenségnél megállapította az alperes kártérítési felelősségét, ugyanakkor a felperes az üzemeltetővel kapcsolatos bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, amiből következően az alperes a kártérítési felelősség alól kimentettnek tekintendő.

Helyesen hivatkozott az alperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a felperesnek nem volt konkrét bizonyítási indítványa arra vonatkozóan, hogy mennyi az adott hibára vonatkozó javítási költség. A 2013. július 2-án tartott tárgyaláson csatolt felperesi előkészítő iratban az igazságügyi szakértő megállapításait több pontban vitatta és ezekre tekintettel kérte a szakvélemény kiegészítését. Ebben többek között arra való szakértői nyilatkozattétel is feltüntetésre került, hogy a szakértő oldja fel azt az ellentmondást, amely szerint 7.105.014,- Ft összegben fogadta el a javítási számlákat, amellyel ellentétben azokat **Sz. B.** igazságügyi szakértő 124.029.773,- Ft-ban számolta el. Ezen a tárgyaláson az elsőfokú bíróság felhívta a felperest, hogy - a szakértői vélemény kiegészítése mellőzésének terhe mellett - helyezzen elnöki letétbe 15 napon belül az előzetes munkaterv készítését előre láthatóan fedező 30.000,- Ft-ot.

2013. szeptember 9-én kelt 54. sorszámú végzésében tájékoztatta a feleket arról, hogy az előzetes munkaterv költségei megelőlegezésének hiányában a bíróság a szakértőt a soron következő tárgyalásra a Pp. 180. § (1) bekezdése alapján idézte. Az elsőfokú bíróság - a szakértői munkaterv díjának előlegezése hiányában - hivatalból idézte meg a szakértőt, a 2013. november 14-én tartott tárgyaláson került sor a meghallgatására. A tárgyaláson az igazságügyi szakértő nyilatkozott a felperes által az előkészítő iratában megjelölt kérdésekre és az alperesi jogi képviselő kérdésére is válaszolt.

Az elsőfokú bíróság **Sz. B.** szakvéleményét megalapozottan rekesztette ki a bizonyítékok köréből. **Sz. B.** igazságügyi szakértő 1997. április 1-jén, a megelőző eljárásban készítette a szakvéleményét, a szakvéleményén mezőgazdasági mérnöknek jelölve meg magát. A Legfelsőbb Bíróság az 1999. szeptember 10-én kelt Gf.IV.33.076/1998/6. számú végzésében is észlelte a kompetencia hiányát, mert maga írta elő, hogy a megismételt eljárásban elsősorban ingatlanforgalmi, építésügyi szakértő véleményének kell egyértelműen választ adni mind a teljesítés hibája, mind pedig a javíttatás költségének összege kérdésében. **M. Gy.** okleveles építőmérnök, aki megfelelő szakismerettel rendelkezik a kérdés elbírálására, igazságügyi szakértőként a 2013. november 14-én tartott tárgyaláson történt meghallgatásakor úgy nyilatkozott, hogy **Sz. B.-nak** nem volt önálló szakértői véleménye, mivel a korábbi szakértői véleményeket idézte, összesítette, ugyanakkor a szakértői véleményét hasznosíthatónak találta az általa idézett IMSZI Igazságügyi Műszaki Szakértői Intézet szakvélemény kapcsán, mivel a IMSZI szakvélemény nem állt rendelkezésre a perbeli iratok között. Mindezekre tekintettel megalapozottan mellőzte **Sz. B.** szakértő és az I. rendű felperes által megjelölt tanúk meghallgatását.

Alaptalanul hivatkozott az I. rendű felperes a fellebbezésében arra, hogy a szakértő előzetes munkaterv elkészítésének a költségeit letétbe helyezte, és ezen összegből utalta ki az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértő meghallgatásával kapcsolatban felmerült szakértői díjat. Az elsőfokú bíróság felhívására az I. rendű felperes 2012. október 2-án 250.000,- Ft-ot fizetett be szakértői díjelőleg címén. Ezt követően került sor 27. sorszám alatt **M. Gy.** igazságügyi szakértő kirendelésére. **M. Gy.** igazságügyi szakértő a 2012. november 13-án kelt 28 sorszámú levelében jelezte, hogy a letétbe helyezett összeg nem elegendő a szakvélemény elkészítéséhez, várhatóan annak kétszeresére lesz szükség. Ezt követően a 29. sorszámú végzésével hívta fel a felperesi jogutódot, hogy további 250.000,- Ft szakértői díjelőleget helyezzen letétbe. Az I. rendű felperes 33. sorszám alatt benyújtott értesítő szerint előlegezett további 250.000,- Ft szakértői díjat. A szakvélemény benyújtására 43. sorszám alatt került sor. Az elsőfokú bíróság a 44. sorszámú végzésével 478.500,-Ft szakértői díjat állapított meg, és utalt ki az összesen 500.000,- Ft letétbe helyezett összegből. Az ezt követően 2013. július 2-án tartott tárgyaláson a felperesi jogi képviselő a szakértői vélemény kiegészítését fontosnak tartotta, ezért kérte az elsőfokú bíróságot a szakértő arra való felhívására, hogy előzetes munkatervet készítsen, ami alapján a szakértői díj mértéke előre láthatóan kalkulálható legyen. A tárgyalás elhalasztásával egyidejűleg az elsőfokú bíróság felhívta az I. rendű felperest, hogy a szakértői vélemény kiegészítése mellőzésének terhe mellett helyezzen elnöki letétbe 15 napon belül az előzetes munkaterv készítését előre láthatóan fedező 30.000,- Ft-ot. Az I. rendű felperes ennek nem tett eleget, ezért az elsőfokú bíróság az 54. sorszámú végzésében tájékoztatta a feleket, hogy az előzetes munkaterv költségei megelőzésének hiányában a szakértőt a soron következő tárgyalásra a Pp. 180. § (1) bekezdése alapján idézte. A 2013. november 14-i tárgyaláson **M. Gy.** megjelent, meghallgatására sor került, az igazságügyi szakértő tárgyaláson való megjelenésével kapcsolatos költségét 33.000,- Ft-ban állapította meg és megkereste a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalát, hogy az EL.00164/2013. számon bevételezett és kezelt 250.000,- Ft-ból 21.500,- Ft-ot a szakértő részére utaljon ki, mivel az összeg nem került még kiutalásra az I. rendű felperes által előlegezett összesen 500.000,- Ft-ból. Ezen a tárgyaláson a felperes jogi képviselője úgy nyilatkozott, hogy eleget tett az előzetes munkaterv szakértői díja megelőlegezésének. Az elsőfokú bíróság a 2013. november 26-án kelt 58. sorszámú végzésével megkereste a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala Letéti Csoportját annak közlése végett, hogy az ügyben 2013. július 2-át követően történt-e, és milyen elnöki letétbe helyezés az I. rendű felperes részéről. A 2013. december 6-i válaszában a Letéti Csoport Elnöki Letétkezelése úgy nyilatkozott, hogy a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatal Elnöki Letét számlájára a mai napig a 12.G.40.831/2011. ügyszámra hivatkozással szakértői díj letétbe helyezése nem történt. A Fővárosi Törvényszék a 2013. december 10-én kelt 60. sorszámú végzésével felhívta az I. rendű

felperest, hogy az 57-I. számú végzésben megállapított szakértői díj fedezeteként helyezzen elnöki letétbe 11.500,- Ft-ot a végzés kézbesítésétől számított 15 napon belül. Egyúttal tájékoztatta a felperest, hogy a gazdasági hivatal értesítése szerint a jelen peres számra hivatkozással elnöki letét befizetése nem történt 2013. július 2-át követően. A 11.500,- Ft letétbe helyezésére 2014. február 12-én került sor. A 2014. április 24-i tárgyaláson a felperesi jogi képviselő előadta a szakértő előzetes munkaterv költségeivel kapcsolatban, hogy a felperes valóban átutalást indított a banknál, azonban azt a tájékoztatást kapta a bankjától, hogy a 30.000,- Ft átutalását nem teljesítette, ezért nem érkezhett meg ez a letét.

Mindebből következően az I. rendű felperes - általa is elismerten - a szakértő előzetes munkaterv elkészítésének költségeit nem előlegezte, az igazságügyi szakértő tárgyaláson történő meghallgatását a korábban letétbe helyezett, és az elsőfokú bíróság felhívására kiegészített letétekből és nem az előzetes munkaterv elkészítésének költségeiként előlegezett letétből utalta ki.

A felpereseket egyetemleges perköltségben marasztaló ítéleti rendelkezés jogszabályellenes, ahogy arra az I. rendű felperes a fellebbezésében helyesen hivatkozott, mivel a követelés engedményezése nem alapozza meg a felperesi oldala az egyetemlegességet annak Ptk. 334-338. §-aiban foglalt feltételek hiányában. Az egyetemleges marasztalás az ítélet indokolásával ellentétben áll, ahol csak egy felperes szerepel, és annak az elsőfokú bíróság semmilyen jogi indokát nem adta.

Mindezekre tekintettel a II. rendű felperes egyetemleges fizetési kötelezésére vonatkozó rendelkezést mellőzte.

Az I. rendű felperes fellebbezése érdemben nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. § alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell az alperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdései alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel határozta meg.

Az I. rendű felperes fellebbezésének eredménytelenségére és illetékfeljegyzési jogára tekintettel kell a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az államnak az adóhatóság külön felhívására megfizetni.

Budapest, 2015. év április hó 30. napján

. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.
előadó bíró

Dr. Gáspár Mónika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő